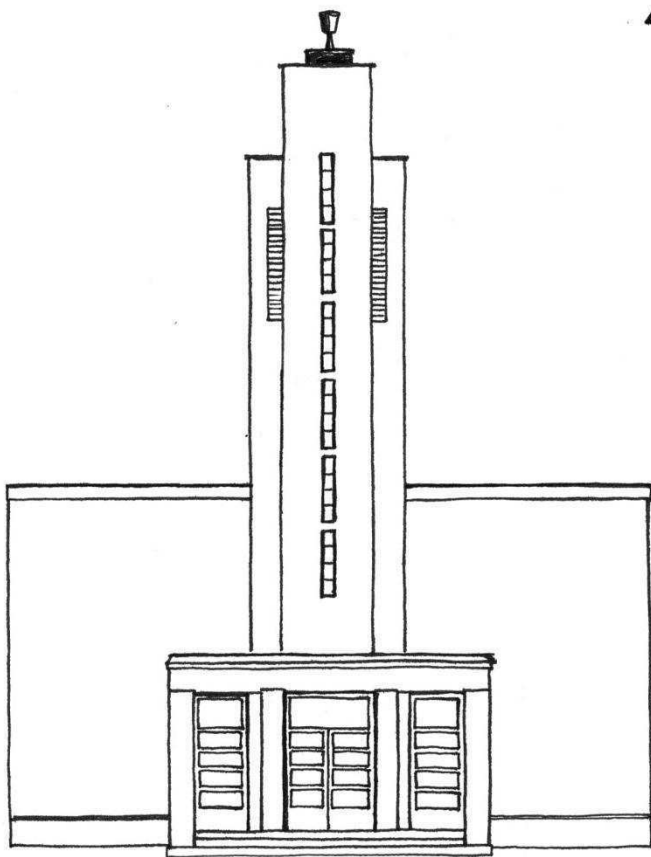

9/2012

BRNEŇSKÝ' EVANGELICKÝ' MEŠIČ'NIČ'K

SETKÁVÁNÍ'

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

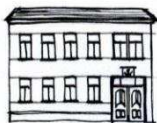
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovičích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, farář
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2012 (XIV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. ■|■|■|■|
Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

Poděkování Lydii Pospíšilové

Podzim pokročil, a to mimo jiné znamená, že se opět rozběhly Hudební nešpory v Červeném kostele. První říjnovou neděli jsme si užili velmi atraktivní program – vystoupily dva chlapecké sbory, jednak Český chlapecký sbor Boni Pueri z Hradce Králové (na nešporách již podruhé), jednak Litevský chlapecký sbor Dagilélis, který se v Brně zastavil na cestě do Slovinska. Díky patří nejen účinkujícím, ale také všem, kteří přispěli do sbírky na středisko Diakonie ČCE v Myslibořicích, a v neposlední řadě také těm, kdo připravili pro oba chlapecké sbory pohoštění. Zkuste nasytit osmdesát vyhládlých kluků!

Píšu však proto, abych poděkoval ještě někomu jinému. A sice sestře Lydii Pospíšilové, která tento podzim končí jako dramaturgyně a organizátorka nešpor a přenechává tuto práci mladším.

Nešpory začaly sbory Brno-Husovice a Brno I pořádat na jaře 2003 a prvním dramaturgem byla varhanice Hana Bartošová, která spolu s autorem tohoto úvodníku stála u zrodu myšlenky nešpory pořádat. Od roku 2006 pak převzala její roli právě Lydie Pospíšilová, která nešpory v Červeném kostele pozvedla na vysokou úroveň. Zejména její zásluhou se nešpory dostaly do povědomí brněnské hudební veřejnosti a po léta až dosud jsou hojně navštěvovány.

Běžný účastník nešpor asi nemá tušení, co práce se skrývá za hladkým průběhem večera. Nejde jen o to obstarat účinkující (to samo o sobě není nic jednoduchého!), ale také shánět peníze, připravovat žádosti o granty, zajišťovat propagaci, a hlavně na nic nezapomenout a vyřešit tisíc drobností, které se objeví, jak známo, nejspíš na poslední chvíli. Toto vše sestra Lydie Pospíšilová (za pomoci manžela a dalších lidí z přípravného týmu) zvládala ke spokojenosti jak účinkujících, tak posluchačů. Jako iniciátor nešpor se před ní hluboce skláním a velice jí děkuji za všechnu práci, kterou nešporám dobrovolně a zadarmo věnovala! Díky!

Tento nešporový podzim je tedy poslední, který Lydie Pospíšilová připravila. Od jara bude nešpory připravovat skupina studentů, převážně z řad husovické mládeže. Jistě ocení, když jim Lydie bude nápomocna radou a zkušenostmi.

Štěpán Hájek

BYLO

Konfirmace 2012 v Blahoslavově domě

7. října se ve druhém brněnském sboru konala slavnost konfirmace, při které se ke své víře dospěle přiznaly Hanka Průdková a Míša a Natka Svobodovy. Ti z vás, kteří Setkávání čtou pravidelně, si možná ještě vzpomenou, jak jsem v jednom ze zimních čísel popisovala své zážitky z instalace a ordinace, akcí to pro mě do té doby nepoznaných. A vida, zase přede mnou byla událost,

specifická pro ČCE, nazvaná cizím slovem, které mi mnoho neříkalo, i když jeho latinskému základu rozumím. Konfirmaci jsem na vlastní kůži nezažila, ani jsem se jí nikdy nezúčastnila co divák. A teď jsem ji měla vést. „To je mi nadělení“, řekla jsem si v duchu. Měla jsem ale štěstí, protože tři slečny konfirmandky zvládly všechno s přehledem a grácií a zakryly tak i moji značnou nezkušenost s konfirmacemi a z ní pramenící nervozitu.

A jak to tedy vše proběhlo? Z mého pohledu moc hezky. Nejprve jsme se sešly v sobotu dopoledne se členy staršovstva a rodiči dotyčných slečen, abychom si v prostorách Blahoslavova domu povídali o víře a o životě ve sboru. Sestry a bratři starší toho moc nenamluvili, ale konfirmandky se nenechaly zaskočit a řekly toho dost a dost samy. Na závěr si spolu se mnou a všemi přítomnými vyslechly upřímné a hluboké vyznání sestry Nadi Popelářové o modlitbě a krátkou promluvu bratra kurátora Jaroslava Kučery, načež jsme se všichni rozeběhli domů, doladit nedělní slávu v kostele.

Při nedělních bohoslužbách se zpívaly písně, které konfirmandky samy vybraly, proběhla vlastní konfirmační slavnost a všechny tři slečny odvážně, upřímně a velmi klidně promluvily před sborem. Na pořadu bohoslužeb se podílely také čtením z Písma, přímlyvnými modlitbami a promluvou, ve které sboru shrnuly průběh své konfirmační přípravy a poděkovaly těm, kdo je na jejich cestě víry zatím provázeli. A ostatní konfirmační náležitosti, jako dary v podobě Biblí, konfirmační verše či společné fotografie, ty taky byly, i když možná trochu netradičně. Bible, které slečny dostaly, jsou v cestovních kabátcích, aby toho hodně vydržely, a konfirmační verše v nich byly schované.

Pro ty z vás, kterým krátká zmínka nestačí, otiskujeme fotku a krátkou promluvu, kterou konfirmandky hezky a případně oslovil bratr kurátor.

Saša Hauserová

Milé konfirmandky!

Podle tradice se má kurátor ujmout slova a moudře prohovořit. Ale co vám má říkat ve „vásš“ den, který pro vás znamená velký, revoluční skok - ze židli nedělní školy v přízemí na lavici mládeže na galerii v prvním poschodí. Už nikdy se nic takového nebude opakovat!

Skok, či první krok? Jeden z prvních kroků do světa, který ohromuje svojí mohutností, fascinuje dokonalostí, uchvacuje mystikou, přemáhá zrozením nového života. Vstupuje se do něj lehce a kráčí se jím zpočátku sebevědomě až do chvíle, kdy si člověk připustí otázku: „Jak to, že to vůbec drží“

pohromadě, jak to, že to funguje?" Až do chvíle, kdy jej začnou ovíjet, svazovat a smýkat jím chapadla mezilidských vztahů. Až do chvíle, kdy jej sevře úzkost o jeho nejbližší.

Ano, jde o jeden z prvních kroků na cestě, která se vám dnes zdá nekonečně dlouhá, jednoduchá a dobře zvládnutelná. Na cestě, která vám dnes mizí kdesi za horizontem. A přesto si ji můžete celou prohlédnout, právě z té galerie v prvním patře.

Je tady dole. Děti. Lidé v produktivním věku i takoví, kteří již hodně pamatují. Lidé situovaní dobře i takoví, kteří musí vyjít se skrovnými prostředky. Lidé přicházející s rodinami i takoví, kteří přicházejí sami. Lidé s dobrou kondicí i takoví, kteří bez hůlky nebo bez pomoci mnoho kroků nezvládnou. A nepřehlédněte při tom i některé prázdné židle - patří sem i ti, kteří již nikdy nepřijdou.

Ano, tady se zrcadlí cesta časem a životem, ale zároveň právě tady a teď je tu přítomné různorodé společenství církve, ke kterému se hlásíte, do kterého patříte, do kterého se můžete stále vracet.

Ano, tady se zrcadlí cesta, na kterou vstupujete. Řekl bych, že spíš jde o stezku odvahy. Má ale tu zvláštní vlastnost, že ten, který vám ji přichystal, trpělivě bdí nad tím, abyste po ní šly bezpečně. Nezapomínejte na něj a spolehněte se na něj.

Jaroslav Kučera

Ekumenická neděle 16. září 2012

Bílá stěna s křížem a veršem „neboj se, toliko věř“ modlitebny Církve bratrské na Kounicově ulici vítala v 17 hodin účastníky Ekumenické neděle. Bohoslužby konali společně Jan Asszonyi z Církve bratrské, Martin Grombiřík z Evangelické církve augsburského vyznání, Jiří Gruber z Českobratrské církve evangelické, Pavel Šandera a Eva Buttová z Církve československé husitské,

Oldřich Svoboda z Církve adventistů sedmého dne, Pavel Coufal z Bratrské jednoty baptistů a Václav Slouk z Církve římsko-katolické.

Kázání na text z Matouše 18, 1-4 o postavení dětí ve společenství přednesl Jiří Gruber. Shromáždění bylo zaměřeno na práci s mládeží. Seznámili jsme se s činností klubu AWANA při BJB, s aktivitami Salesiánského střediska mládeže ŘKC v Brně Žabovřeskách a s Klubem oveček v ČČSH.

Škoda jen, že se tohoto pěkného, dobře připraveného shromáždění plného zajímavých informací nezúčastnilo více lidí.

Jan Franců

Cesta do Basileje

Jako každý sudý rok sbor Brno I přijal pozvání Francouzské reformované církve v Basileji. Naše devítičlenná delegace ve třech autech vyrazila na cestu ve čtvrtek 27. září brzo ráno. Cestou jsme se zastavili v městě Speyer (česky Špýr), abychom si prohlédli mohutnou románskou katedrálu, ve které se 1. září 1310 konala slavná svatba: čtrnáctiletý Jan Lucemburský si bral osmnáctiletou Elišku Přemyslovnu a stal se tak českým králem. Po troše bloudění, slejvácích a zácpách na dálnici jsme večer dorazili do cíle a ubytovali se v rodinách.

Páteční dopoledne bylo volné, prošli jsme se po starobylém centru města. Odpolední program začal prohlídkou architektonicky pozoruhodné stavby Goetheanum v blízkém Dornachu postavené 1926 Rudolfem Steinerem

v antroposofickém slohu. Obrovská masa ze syrového betonu sochařského tvaru zaobleného mnohostěnu skrývá malý a velký sál pro 1 500 posluchačů a potřebné zázemí. Po nedávné rekonstrukci stavba působí nezapomenutelným dojmem hrou tvarů a zejména osvětlením prostor barevnými okny. Toto prostředí má člověka povznést do vyšších sfér podle filozofického směru antroposofie, ke kterému jeho zakladatel Rudolf Steiner dospěl studiem J. W. Goetha. Zde je také mezinárodní sídlo Antroposofické společnosti, která sdružuje 60 000 členů.

Kolem několika menších staveb také v antroposofickém slohu jsme přešli do Arlesheimu, kde jsme se prošli po Ermitáži, největším anglickém přírodním parku v zemi: dva rybníky, umělé jeskyně, zříceniny, studna, vodopád, zámek a další romantické prvky. Potom jsme si prohlédli i zdejší raně barokní katedrálu. Večer jsme se sešli s místními ve sborovém domě. Po krátké přednášce s obrázky z cesty po hugenotských místech v Provence před večerí náš kurátor předal hostitelům dar: velký habánský ručně malovaný talíř s motivem Adama a Evy s jablkem poznání.

V sobotu jsme vyrazili na výlet do údolí řeky Emme, které dalo jméno proslulému sýru. V Affolternu jsme navštívili expozici ukazující výrobu tohoto sýru dnes: před našima očima se mléko v kotlích přeměňuje v sýr, v sousedních objektech jsme viděli, jak se sýr dělal v minulosti. Počasí nám však nepřálo: procházka líbeznou horskou krajinou s výhledy na Alpy se pro vytrvalý déšť nekonala a na oběd v restauraci Tannenbad jsme se museli přesunout auty. Hostitelé nám po obědě ukázali ještě památný strom – tisíciletý tis, na kávu jsme se zastavili ve starobylé hospodě „U lvů“ založené v roce 1340 a prohlédli si starobylou Heimiswilskou rychtu. Večer jsme strávili v rodinách.

Neděle začala společnou snídaní v centru. V nádherném chrámu svatého Leonarda bohoslužbu vedly farářky Dafné Reymond a Olga Tydlitátová, její české kázání dostali účastníci ve francouzském překladu. Před polednem jsme se v centru rozloučili a vyrazili na zpáteční cestu, v Brně jsme byli před půlnocí.

I když nám v sobotu počasí moc nepřálo, naše návštěva Basileje byla velmi přínosná, poznali jsme mnoho nových věcí, prohloubili jsme naše vzájemné vztahy s hostiteli a potvrdili si, že přes vzdálenost 900 kilometrů máme podobné radosti i starosti. Hostitelům patří dík za vzornou přípravu akce, těšíme se, že je příští rok budeme moci uvítat u nás.

Jan Franců

145 let gymnázia v Brně

V sobotu 6. října 2012 vzpomínalo gymnázium na třídě kpt. Jaroše v Brně 145. výročí svého založení. Tento ústav, původně klasické gymnázium, hrál nejen významnou roli v kulturním životě Moravy, ale také v životě naší církve. Výuka latiny a řečtiny byla dobrým předpokladem pro budoucí studenty teologie. Z učitelů na naší bohoslovecké fakultě na něm maturovali: prof. František Žilka, prof. František M. Dobiáš, prof. Petr Pokorný, prof. Martin Prudký a doc. Jiří Mrázek. Z farářů (pokud jsem dohledal): František Prudký, Vincenc Vašíř, Vladimír Pokorný, Timoteus Pokorný, Lubomír Balcar, Viktor Hájek, Jan Pokorný, Václav Procházka, Jan Šimek, Miloslav Hájek a jeho bratr Blahoslav. Až do septimy na něm studovali podle zvláštního tehdy nařízení budoucí teologové Jiří a Lubomír Kabičkoví a Jana Juránková-Opočenská, naposledy Ester Doulová-Čašková. Na ústavě působila celá řada vynikajících evangelických pedagogů jako profesoři.

V rámci oslav jsem byl pozván, abych promluvil při bohoslužbě v katolickém kostele sv. Tomáše. Svůj proslov si dovoluji přiložit.

Když myslím na události svého života spjaté s tehdejšími klasickým gymnáziem, vytane mi na mysl má maturita v roce 1938. Prožili jsme právě květnovou mobilizaci. Dobře vyzbrojené vojsko nastoupilo ukázněně na hranice, převládala odvaha k obraně proti nacistické hrozbě. Byla to snad poslední ukázka odhodlání většiny národa k boji proti zlu, mravního vzepětí a statečnosti mužů i žen.

Dnes se ocitáme v jiné mezní situaci. Nehrozí zkáza zvnějška, ale zvnitřku. Zmizelo vědomí posledních měřítek nad námi a odpovědnosti nejen před lidmi, ale také i před Pánem Bohem. Demokratická debata se mění v okřikování a urážky, odvaha ve zbabělé pohodlí, hospodaření v podvody, poctivá žurnalistika v bulvár, věrnost ve zradu. Zkrátka máme takový tísnivý pocit, že se začínáme propadat do ne-smyslu.

A teď, co k tomu my, absolventi tak slovatného ústavu, jeho učitelé a žáci, a když jsme zde v kostele, my vzdělání křesťané? Přidat se k naříkání a nadávání? Sedět v papučích před televizorem? Přestat být soudnými a statečnými lidmi?

Chceme si především uvědomit, že jako křesťané máme tu velkou výhodu, že jsme naprosto svobodni. Pán Ježíš nás ujišťuje: „Když vás Syn vysvobodí, budete skutečně svobodni.“ (Jan 8) Domysleme si jen, co to znamená! Vzdělaný křesťan je nejsvobodnější občan České republiky. Není ubožákem vlečeným obecným míněním. Není absolutně svázán směrnicemi své strany, ale v závažných rozhodnutích se řídí jen svým svědomím. Není otrokem honby za penězi, nebo mocí, ani pověstné české závisti.

Za druhé se jako křesťané smíme probrat ke statečnosti, a to i občanské statečnosti. Je sice pravda, že v každé době není nic tak nebezpečného jako hlasitě říct, jak se věci vlastně mají. To vždycky vyžaduje určité riziko. Ale křesťané v prvních dobách, pro ně daleko nebezpečnějších, mluvili veřejně se

svobodnou otevřeností, „parésia“, jak by nám přeložil pan profesor Koukl, který nás učil latině a řečtině.

A to třetí, budme ochotni k službě a pomoci blízkým i dalekým. Máme se až příliš dobře ve srovnání s miliony trpících ve světě, jejichž bídu si nedovedeme ani představit. Nejsme vyhladovělým národem, tím víc jsme povinni pomáhat těm mezi námi i v dalekých zemích, kteří potřebují jídlo, praktickou pomoc, porozumění a lásku. Jsme vděční za to, že se objevují mezi námi ostrůvky lidí alternativního způsobu života, které se snaží zmírnit jakoukoli bídu. Podívejme se, kolik lidí dovede s láskou a trpělivostí pečovat o postižené a nemocné doma i v ústavech! Kolikrát ani nevíme, kolik mladých lidí se hlásí k dobrovolné pomoci v zařízeních Charity nebo Diakonie. To je vklad do lidštější budoucnosti. Modleme se za ně!

Zkrátka, my křesťanští vzdělanci si smíme uvědomit, že vzdělanost nespočívá jen v množství informací, ani v rozvinuté technice, ale především ve vstřícném společenském styku, v tom, jak se k sobě chováme, a pro nás křesťany ve zvěstování evangelia srozumitelném dnešnímu člověku, které ovšem musí být podloženo pravdivým a láskyplným životem.

A tak milí žáci, absolventi a profesori, postupujme i v dnešní době statečně kupředu, vědouce, že v čele kráčí náš Pán Ježíš Kristus a razí nám přes všechny překážky cestu do otevřené budoucnosti. Na pochodu rozdávajme nakažlivé duchovní a mravní zdraví, porozumivou lásku a dobrou naději. A budme přitom pokorní a skromní.

Jan Pokorný, 6. října 2012

Jedenáctero starostů z dob industrializace

Jsem si vědom, že tento článek vychází opožděně; případnějším časem by býval počátek podzimu, neboť akce v Moravské zemské knihovně, na niž níže upozorníme, proběhla v říjnu 2012. Jestliže k ní však nyní už nelze zvat, aspoň zamyšlení nad její rezonancí může být na místě.

Šlo o výstavku nevelkých rozměrů, ale perfektního uspořádání: „**Brněnští starostové 1850-1918**“. S přehlednou stručností názorně přiblížila první volbami ustanovené primátory Brna v období rakousko-uherském, jejich činy a koncepce. Na 11 panelech prezentovala rozvoj a proměnu Brna v historických letech velkého růstu v 19.stol., kdy se zde z malého města začalo vyvíjet zemské velkoměsto. Jeho kulturní a průmyslový význam v kontextu celé monarchie je zapracován do epoch jednotlivých starostů. Výrazné heslovité texty a dobové i současné fotografie byly s dokonalou kultivovaností instalovány na velkoplošných deskách, ne nepodobných těm, s nimiž se příležitostně setkáváme při výstavách v Červeném kostele.

Návštěvníku, který – jako autor tohoto článku – zažil v Brně časy nacistické okupace, se nad některými expozicemi mohla vybavit německá jména, kterými bylo tenkrát přejmenováno několik brněnských ulic nebo náměstí: Giskra, d'Elvert, Winterholler... Tato výstava zbavuje ona historická příjmení provokujícího ostnu, shledáme-li, že jejich nositeli byli mužové, kteří před více než 100 lety v mandátu starostů přínosně pracovali pro Brno a jeho

občany. Pozitivní stopy jejich působení namnoze shledáváme doposud. Tak se např. za primátora Christiana d'Elverta zrodily „zelené plíce“ našeho města bohatou výsadbou vegetace na svazích Špilberku, za úřadování starosty Augusta Wiesera bylo zbudováno dodnes využívané vodovodní napojení na březovský zdroj kvalitní vody, jiní se nasadili pro zdejší nemocnice, novodobou dopravu atd. Zajímavých příkladů by se dalo uvést hojně.

Výstavku „Brněnští starostové“ zahájilo 18. září 2012 několik kratších proslavů zástupců pořadajícího kulturního spolku DSKV, zemské knihovny a primátorského teamu. Jeden z dalších řečníků vyjádřil m.j.: „Tehdy tu bylo soužití Němců a Čechů dáno značnou vzájemností. Společné úsilí pro město a jeho obyvatele vedlo k razantnímu rozvoji Brna v jedno z nejmodernějších průmyslových měst střední Evropy. Jestliže my budeme znovu začínat u toho, co nás spojuje, snáze dokážeme tvořit společnou Evropu... Neboť v budoucnu pouze jako Evropa svorná můžeme úspěšně zvládat výzvy globalizace. Všichni my, čeští stejně jako němečtí Brňáci, můžeme mít radost, že tenkrát osudy Brna spravovali muži tak prozíraví, že uměli činit moudrá a perspektivní rozhodnutí, z nichž toto město má prospěch ještě dnes.“ (Dr. R. Landrock, předseda BRUNA, společenství německých Brňanů v SRN)

Spěchám dodat, co mě motivovalo k publikaci těchto odstavců. Jednak obava, zda podvědomě nezapomínáme, že k našim dějinám organicky patří i všecko to, co bylo „předtím“ (před r. 1918, případně před 2. světovou válkou, analogicky jako v dějinách církevních před Husem, Lutherem atd.). Jednak vědomí, že v Němcích nemusíme hledat nepřátele a soky – vždyť jsme se za desítky let s nespočty z nich poznali a přijali i jako v Kristu smíření bratři a sestry. V obou jazycích shodně prosíme Otce v nebesích: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. U našich bývalých, „odsunutých“ brněnských spoluobčanů vedle toho smíme nacházet něco, čemu také dobře rozumíme a co nás nerozděluje, ale spojuje: vztah k této zemi a nevybledající brněnský patriotismus.

Výstava „Brněnští starostové 1850-1918“, jejíž projekt byl podpořen Česko-německým fondem budoucnosti, se teď v listopadu na čas přemístí do Vídně, postupně pak ještě do několika míst v Německu. Ale dovedl bych si představit i její další reprízu tentokrát někde v našem prostoru, doplněnou třeba o stručnou paralelu z tehdejších dějin německého a.v. a h.v. sboru v Brně.

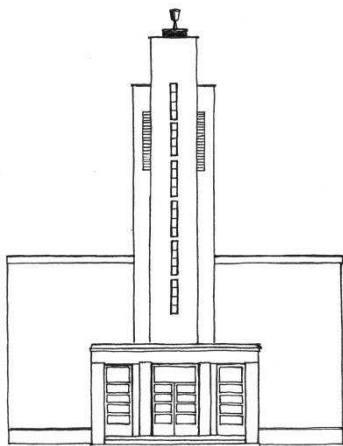
Ctirad Novák

EVANGELICKÉ KOSTELY

Boskovický evangelický kostel

Boskovicko má bohatou reformační tradici. V boskovickém hradě sídlilo bratrské panstvo, a proto se také dovídáme až do Bílé hory o tamním sboru staré Jednoty bratrské a bratrské škole. Po vydání tolerančního patentu se zde přihlásily k evangelictví jen tři rodiny. V okolí Boskovic to bylo jiné, k nejpočetnějším Vanovicím, vzdáleným asi 15 km, patřili také boskovičtí,

kterých postupně přibývalo stěhováním z venkova, méně už přestupy. Na začátku minulého století tam byla neoficiální vanovická kazatelská stanice, úředně vzniklá až v roce 1924. Už za protektorátu v roce 1941 si zdejší evangelíci postavili díky velké obětavosti na jednom z náměstí svůj kostel s výraznou věží, na vrcholku s Biblí a kalichem, s rozpočtovanými náklady 300 000 K. Autorem projektu a stavitelem byl Karel Fabiánek. Jako zdejší katolík měl vzor v evangelickém kostele v Poličce od známého pražského architekta Dr. Ing. arch. B. Kozáka. Kostel je jedinou funkcionalistickou stavbou v Boskovicích a od roku 1997 kulturní památkou. Do postavení kostela se místní evangelíci scházeli v suterénní místnosti reálného gymnázia. Ještě v roce 1951 si kazatelská stanice pořídila nové varhany a hned nato, v roce 1952, se sbor osamostatnil. Pozdější originální výmalba interiéru, dle návrhu výtvarníka a faráře Jiřího Zejfarta v podobě včelího úlu, byla v devadesátých letech 20. století zabitena a je možné počítat nebo nepočítat s novým výtvarným řešením.

Vrubel (1945-1968), pak Miroslav Rozbořil (1969-1994), a po odchodu Michala Vogla zde působil ještě od roku 1998. Od r. 2001 je boskovickým farářem Marek Zikmund.

Boskovice, ač neveliké město, jsou vyhledávané také pro rozsáhlé židovské ghetto včetně synagogy a židovského hřbitova. V současné době zde lidé hojně navštěvují westernové městečko.

Jiří Novák

CO VY NA TO?

Čas kyvadla

Co se stalo s naší dobou? Zažíváme vážnou krizi? Proč mají najednou lidé pocit, že se něco zlomilo, a cítí se zklamaní? Co nás v budoucnosti čeká?

MF DNES přináší seriál, ve kterém české spisovatelky a spisovatelé popisují, jak změny světa vidí. Dnes pohledem autora, který zná českou duši přímo zevnitř. Každý student lékařství je už od prvního ročníku studia veden svými profesory k tomu, aby si u každého pacienta položil dvě zásadní otázky - proč a jak.

Proč má nemocný potíže? Otázka diagnostická, která vede k určení choroby. Jak ji léčit? Otázka terapeutická, hledání cesty k uzdravení.

Je-li naše společnost nemocná, a ona bezesporu nemocná je, klademe si obě otázky všichni. Až na několik vrcholných politiků, kteří mají většinou jiné starosti, než jaké musí řešit lid obecný. Ovšem co hlava, to názor. Jedni ze současného stavu obviňují komunismus, jiní konzumismus, další neoliberalismus nebo hédonismus. Z mého pohledu nepůsobí v této zemi tajemné abstraktní -ismy, ale hlavně tři silně zhoubné choroby. Ztráta studu, rozvoj společnosti bez respektování přirozených společenských norem a z obou předchozích plynoucí pocit tíživé bezmoci.

Diagnóza

"Žijete v zemi, kde nic není hanba!" Těmito slovy zhodnotil student z Asie svůj roční pobyt v České republice. Čím kratší, tím výstižnější bylo jeho hodnocení klimatu v naší zemi. Měl pravdu. Z české kotliny se kamsi vytratil stud. Pojem hanba je dnes už srozumitelný málokomu. Dítě se nestydí zesměšnit učitele, muž se nestydí opustit ženu a děti kvůli milence, potomci se nestydí zvednout ruku na své rodiče, není žádnou hanbou žít jako parazit nebo veřejně propagovat zlo. Proč by se tedy měli politici ve službách mafií stydět lhát, krást a podvádět?

Svoji velikou vinu na tomto stavu mají také ty sdělovací prostředky, které z banality dělají tragédii a z tragédie banalitu. Žijeme v době, která propaguje nosit všechno naruby. Normy chování nám prezentují svým nenormálním chováním duchaprázdné celebrity všeho druhu. Ony totiž zaujaly jako vzory místo po moudrých básnících a osvícených autoritách, do kterých by moderní český sjednocený Evropan už ani nekopl.

Z pořadů některých televizních stanic, které by měly kultivovat lidskou duši a zjemňovat smysl pro krásu, pravdu a dobro, teče většinou krev, adrenalin, testosteron... Z této skutečnosti chápu, proč se užívá termín televizní kanály.

Kdykoli stojím jako soudní znalec z oboru psychiatrie u soudu, který projednává činy mladého delikventa, mám skoro pokaždé tendenci na lavici obžalovaných posadit systém, který vládne v této zemi a jehož jsou mladí lidé obětí. Ale koho to zajímá? Politiky v žádném případě! Ti mají jiné starosti. Stávající garnituře jde o to, aby se ve službách různých mafií udržela u moci co nejdéle jakoukoli strategií, a ti, kteří mlsně hledí na jejich místa, hledají taktiku, jak by je mohli vystřídat. Bez onoho přežitku, kterému se říkávalo stud.

Obyčejní smrtelníci v této zemi trpí oprávněnými pocity nespravedlnosti a křivdy, ale parní válec politiky a byznysu si veesele jede dál. A proč by ne! Sliby, fráze a široké úsměvy těch (všeho)schopných z předvolebních plakátů

tak snadno a rychle shoří pod jeho kotlem. A nikdo se opět za nic nestydí. Navrhoval bych celospolečenskou infuzi studu a vybraným jedincům implantovat svědomí. Obojí bude obtížné, protože v prvním případě už těžko nahmatáme zlovykem zkolabované žíly a ve druhém už nerozřízneme politikařením zkamenělou hroší kůži.

Místo domu barabizna

Pokud chtěl kdysi zedník postavit pevné a rovné stavení, potřeboval k tomu kromě kamenů a cihel ještě maltu a olovnici. Maltu, aby držela pohromadě jednotlivé kameny a cihly; olovnici, aby stěny byly rovné. Stavitelé moderní polistopadové společnosti začali sice ke stavbě používat ekonomické kameny a právní cihly, tedy stále nové a nové zákony a předpisy, ale absolutně odmítli používat pojivo a ctít svislou rovnou stěnu. Kladou cihlu na cihlu bez malty, která se míchá z pokory, štědrosti, přejícnosti, mírumilovnosti, cudnosti, střídmosti a čínorodosti. Dřív se této pojivové směsi říkávalo sedm hlavních ctností. Z olovnice, která se řídí přírodním zákonem gravitace, si udělali kyvadlo. Co bylo kdysi jednoznačným tabu, pyšně rozkmitali moderním relativismem. Mimo jiné je u staveb běžné, že se kameny dávají do základů a cihly na ně. Tedy zákony jsou nad trhem, ale u českého projektu je tomu naopak. Trh jako by byl nadřazený zákonům. Oč má u nás trh silnější zuby, o to bezzubějšími se stávají zákony. Bez malty a s kyvadlem v ruce se dá postavit leda tak barabizna. Tolik k diagnóze.

Terapie

Co s terapií? Jsou dvě řešení. Buď to nepovedené stavení zbourat, anebo z něho zavčas utéct. V prvním případě by šlo o revoluci, ve druhém o emigraci. Pokud bych jako léčebnou metodu navrhl revoluci, mohl bych být zažalován za trestný čin poškozování cizí věci. Skutečně cizí věci. Obávám se totiž, že už nám v této zemi nepatří ani ta vratká barabizna. Pokud bych navrhl terapii emigrací, může mi být položena otázka, kam utéct. Do některého evropského státu určitě ne, protože evropský dům opravují ti samí architekti, kteří nám pomáhali s projektem stavby oné vratké chatrče. Staví také bez mravnosti a s kyvadlem v ruce. Možná by se vyplatilo prchnout za asijským studentem do té země, kde ještě nevyhynul stud.

Třetí chorobou je epidemicky se šířící pocit bezmoci. Nějak se v něm začínáme postupně utápět všichni. Jednou za několik let je nám sice hozen záchranný člun v podobě voleb, ale brzy se ukáže, že i on je děravý. Frustrace vystřídá depresi, zklamání vystřídá bezmoc. A právě ona bezmoc spojená s pocitem bezvýchodnosti je silně nebezpečná. Trvá-li dlouho, začne se měnit v agresi. A ta tady již je. Dokonce i mezi školními dětmi lze zachytit její silný nárůst. Budme ovšem upřímní a nestěžujme si jen na ty nahoře.

Zavinili jsme si to i my sami, když jsme přijali převrácený životní styl, který nám našeptává: "Žij bohatě navenek a chudě uvnitř!" Pokud neprovede náš národ proměnu a nezačneme žít bohatě uvnitř a chudě navenek, nemáme šanci... Potom i mně samotnému nezbude nic jiného, než abych zamkl

ordinaci, přestal diagnostikovat, navrhopvat terapie a utekl se schovat. Rovnou mezi šilence. Nebude v tom ani trochu zbabělosti a nebudu tam sám. Bez vnitřní proměny a bez pokání tam skončíme brzy všichni!

Max Kašparů

O autorovi:

Max Kašparů je spisovatel, premonstrátský diákon, psychiatr, esperantista a autor dvaceti esejistických knih přeložených i do polštiny, italštiny a francouzštiny. Text úvahy vybrala Jana Slámová

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Hospodine, pomoz, se slušností je konec...

Žalm 12

Cože? On je ten text dvanáctého žalmu starý několik tisíc let? To, co jsme si přečetli, to nebylo napsáno v posledním čísle Českého bratra jako zvolání současníka? Vždyť to je opravdu jako kdybychom to psali dnes. Neurvalosti je mezi lidmi spousta, jeden druhého šálí svými vymyšlenými pravdami, slušnost je utlačována hrubostí, široké lokty vládnou společnosti, pomoc druhému prohrává v boji se sobectvím a člověk chce vládnout všemu a ovládat vše, včetně přírody a dalších lidí. To jsme se od dob žalmisty moc neposunuli, co?

Dobře by se nám to stěžovalo a nadávalo. To by nám šlo. Vždyť i žalmista si stěžuje a nadává na své okolí... Počkat, opravdu nadává? Jeho slova sice popisují neblahý stav společnosti, ale za nimi je zcela jiná emoce. Ne zášť, ale smutek. Stesk nad tím, jaká je škoda, že lidé se vydávají lidskou cestou. Že nemají rádi ani Hospodina, ani svého bližního. A žalmista tyto své stesky předkládá Bohu ne aby si stěžoval, ale za jeho povzdechem můžeme slyšet prosbu o to, aby všechny tyto lidské tendence nezasáhly i jej samotného a snad i hrstku Božího lidu, která ještě drží slušné lidství, založené na víře v Hospodina. V Hospodina, jehož slovo je v tomto nestálém světě plném lži jedinou jistotou pravdy. Slovo, které je trvalé a platí od věků na věky. Platí za dob žalmistových stejně jako dnes v jednadvacátém století.

Nehledejme paralelu jen ve stesku a smutku, ale právě v jistotě Božího slova. V jistotě, že Boží zaslíbení o věčném životě, o Božím království, potvrzené v Ježíši Kristu nás může vést v životě. A byť to vypadá, že někdy má pokažené lidství navrch, je to právě Boží láska, která nakonec zvítězí – byť by to mělo být až v Božím království. Ale je pro nás toto pozitivní vidění věcí za hranicí našeho pozemského života dostatečné? Přece se nespokojíme s tím, že to tady v lidském životě nějak přeťpíme, abychom se pak mohli radovat u Božího trůnu. Sedět, trpět a nadávat, to asi není to správné naplňování smyslu darovaného života. Předložit svá trápení spolu se žalmistou Hospodinu, prosit o moudrost a sílu, a pak vyrazit do světa a nebát se žít podle evangelia. Tudy vede naše cesta, tak se staneme Božími nástroji proti obcházejícím svévolníkům.

Být slušný, pravdivý a milovat druhé. Takových lidí je stále dost, a to nejen mezi křesťany. Ale vydržet v tom, nepodlehnout právě všem svodům, které nás obcházejí, je mnohdy těžké. A když už se můžeme cítit ve snaze žít dobrý život sami, když už máme pocit, že nás naše slušnost udusí a zničí, vždycky se můžeme obrátit slovy dvanáctého žalmu k Hospodinu. Jeho slovo je totiž opravdu pevné a čisté, on nás bude opravdu chránit a dá nám sílu ustát boj s falešností. Ale musíme chtít. Amen.

MODLITBA

Hospodine, dobrý Bože, Ty jsi naše pevná jistota v našich nejistých životech. Když už všechno padá, když se nám okolí mění před očima k nepoznání, když už to vypadá, že to špatné má v životě navrch, Ty jsi stále stejný a dobrý. Ty jsi pevný bod, kterého se můžeme držet, aby nás nestrhla bouře. Děkujeme Ti, že můžeme žít ve víře v dobrý konec. Že můžeme žít v naději spasení, které jsi nám v Ježíši Kristu zaslíbil. A dej, ať nás tyto jistoty a tato opora posilují ke konání dobrého pro naše okolí i celý svět, který ty jsi stvořil. Amen.

Autorem pobožnosti je **Miki Erdinger** (33 let), začínající farář, t.č. ve sboru ve Sněžném. Je dlouholetým pracovníkem s mládeží nejen v ČCE. Vystudoval kromě evangelické teologické fakulty také filosofickou fakultu Univerzity Karlovy, a to v oboru sociální práce. Před tím, než se vydal na farářskou cestu, působil jako generální sekretář křesťanské ekumenické organizace YMCA. Je ženatý a bydlí ve Žďáru nad Sázavou.

JAK SE TO DELÁ?

Seniorátní výbor

Když jsem byl před třemi lety zvolen seniorem, řada lidí se mě ptala, co vlastně takový senior dělá. S trochou nadsázky by se dalo říci nic, nebo téměř nic. Ještě lépe by však bylo říci: práce má hodně, ale neměla by být vidět. Naše církve žije ve sborech. Všechno ostatní je jen nadstavba, která by si neměla dokazovat svou potřebnost vlastním, nezávislým životem, ale pomáhat sborům, které si ji vytvořily. Senior přitom pouze řídí a předsedá seniorátnímu výboru, jehož jménem jedná. Je to tedy orgán kolektivní, kde je polovina kazatelů a polovina laiků. Měsíčních porad se účastní čtyři hlasující členové a čtyři náhradníci.

Úkolem seniorátního výboru je především dohlížet na to, aby se v jednotlivých sborech všechno dělo v duchu evangelia a podle pravidel, která si církve sama stanovila. V tomto smyslu seniorátní výbor sbírá informace, aby v případě potřeby mohl poradit, případně i včas zasáhnout. Mnoho pravomocí k tomu však kromě domluvy či osobní návštěvy nemá. Konečná

rozhodnutí činí většinou synodní rada. Ke všem si však vyžádá stanovisko seniorátního výboru.

Jde zejména o souhlas k volbě kazatelů, obsah povolacích listin i dohod se sborem ohledně bydlení a užívání automobilů. Teprve když jsou všechny tyto dokumenty dohodnuty a oběma stranami podepsány, je možno přistoupit k volbě kazatele sboru. Je-li kladná, následuje slavnostní uvedení kazatele v úřad, což je výslovným úkolem seniora.

Další povinností seniorátního výboru je, aby během svého volebního období (šest let) provedl vizitaci ve všech sborech seniorátu. Vzhledem k tomu, že máme v brněnském seniorátu 23 sborů, vychází to na 4 sbory ročně. Rozdělili jsme se do dvou týmů, vždy jeden kazatel a jeden laik. Vybíráme si k vizitaci takové sbory, kde nevíme o nějakém větším problému, který by bylo třeba akutně řešit. Smyslem vizitace je totiž zaměřit se na celou šíři sborových aktivit a zamyslet se nad budoucností sboru. Před tím staršovstvo i kazatel odděleně vyplní dotazník, který má přes třicet otázek ze všech oblastí sborové činnosti. Členové vizitační komise si k tomu nastudují sborová data z evidenčního dotazníku a hospodářských výkazů. Během své návštěvy vedou rozhovor se staršovstvem vizitovaného sboru, v němž se zaměří na témata, která je zaujala, případně která s nimi chce staršovstvo probrat. Tomu předchází bohoslužby, při nichž káže senior. Po dobrém obědě je třeba ještě zkontrolovat, zda má sbor v pořádku všechny potřebné listiny, zda jsou vedeny matriky, je pojištěn sborový majetek a zda je v pořádku archiv a kartotéka. Smyslem vizitace, kromě těchto formálních úkonů, je upevnění jednoty církve a přenášení zkušeností z jednotlivých sborů do širšího povědomí církve.

Členové seniorátního výboru každé jaro jezdí do několika sborů, aby přijali slib nově zvolených staršovstev. Abychom zdůraznili vážnost a dosah tohoto slibu, rozhodli jsme se zhotovit pro tento účel písemný doklad, kde je text slibu, podpis presbytera i toho, kdo pověření vykonal. Podstatou slibu je ochota pracovat ve sboru, reprezentovat jej na veřejnosti, a slib mlčenlivosti o věcech důvěrných.

Seniorátní výbor také zodpovídá za řadu činností, k nimž si zřizuje příslušné poradní odbory, složené z dobrovolníků z řad členů seniorátu. Ti společně vykonají největší kus viditelné práce a je třeba jim za to poděkovat. Jde zejména o seniorátní práci s dětmi, mládeží, vzdělávání kazatelů i laiků, odbor misijní a stavební včetně Jeronymovy jednoty. Prakticky za vše, co má v seniorátu smysl organizovat společně pro všechny sbory, zodpovídá takto zprostředkovaně seniorátní výbor. Patří sem zejména presbyterní konference, školky mládeže, rodinné neděle nebo adventní sbírka pro naše střediska Diakonie. V poslední době máme radost zejména z tříletého cyklu vzdělávání laiků, které bude možné ukončit zkouškou, která je nutným předpokladem presbyterské ordinace.

Seniorátní aktivity sebou nesou také určité finanční náklady, které jsou hrazeny povinnými odvody ze sborů. Tyto tzv. seniorátní repartice jsou však poměrně nízké. Celkový roční rozpočet seniorátního výboru je zhruba sto tisíc Kč.

Seniorátní výbor ovšem schvaluje i rozpočty a hospodářské výsledky všech sborů, což je odpovědnost poměrně velká a vzhledem k tomu, že sbory účtují v podvojném účetnictví, i náročná. Seniorátní výbor také schvaluje větší přesuny majetku sborů, ať už se jedná o prodej, koupi nebo pronájem.

Rozsahem největší úkol seniorátního výboru je příprava každoročního konventu, na němž se shromáždí poslanci ze všech sborů, kteří seniorátní výbor zvolili a schvalují jeho činnost. K tomu slouží písemné zprávy ze všech oblastí činnosti seniorátního výboru.

Konvent také volí seniorátní faráře, kteří mají za úkol nahradit službu seniora a konseniora v jejich sborech a vypomáhat ve sborech, které nemají stále kazatele, a během jejich dovolené. Službu seniorátních kazatelů organizuje a plánuje senior. Kazatelům na sborech do jejich práce senior nemluví, pouze jim uděluje dovolenou a studijní volno.

Kromě toho je úkolem seniora a seniorátního kurátora zastupovat seniorát navenek. Takových příležitostí není mnoho a týkají se zejména ekumeny a veřejné správy. Vzhledem k tomu, že seniorát je majitelem domu v Brně na Hrnčířské, kde sídlí středisko Diakonie, patří do jeho kompetence i dohody o rozsahu oprav a využití tohoto domu.

Každý rok se koná společné víkendové setkání seniorů a seniorátních kurátorů se synodní radou, na němž si sdělujeme zkušenosti a probíráme nějaké aktuální téma.

Nejtěžším obdobím práce byl pro mne první rok, kdy jsem se musel všechno učit a kdy jsem většinou nevěděl, co všechno mě ještě čeká. Díky tomu, že se v seniorátním výboru sešel dobrý tým, v němž si navzájem rozumíme, otevřeně spolu diskutujeme a o práci se dělíme, si však nemohu celkem vzato na nic stěžovat.

Jiří Gruber

OSOBNOSTI SVĚTOVÉ REFORMACE

Za hranicemi

naší země veřejnost namnoze ví, že poslední den v říjnu je spojen s památkou reformace. Vystoupení Martina Luthera ve Wittenbergu r. 1517 mělo takový ohlas, že otřásl stávající podobou církve a nastavilo velmi kritické zrcadlo jejím působení na docela dlouhou dobu, řekněme zatím 495 let. Zřejmě tedy nešlo o událost vedlejšího významu.

Skutečnost, že se v našem prostředí toto datum podařilo téměř dokonale vymazat z vědomí nejen široké veřejnosti, ale dokonce i většiny evangelických křesťanů, má asi víc než jednu příčinu – bude jich několik a budou dost závažné. Kdyby tedy náhodou snad někdo mínil, že se tento stav má změnit, radil bych, ať se o takovou změnu vůbec nesnaží. (Ale nevím o nikom, kdo by o něčem podobném uvažoval, tudíž si takovou radu nechávám pro sebe.)

Určitě si při tom nemyslím, že by to bylo dobře. Kolosální neznalost toho, čím Kristova církev ve svých dějinách prošla, vydatně přispívá k rozpačitému postoji vůči otázkám, co dnes dál, kam se vydat a oč se snažit. Ví-li kdo málo

o tom, odkud přišel, znesnadňuje se mu tím (už i tak dost nesnadné) rozhodování, kterým směrem se dát.

Myslím, že v našem prostředí není proč příliš se obávat někdejšího „také evangelického“ přesvědčení, že kdysi dávno se po staletí v církvi nic nedělo, potom ale vystoupil Martin Luther, 31. října komusi kdesi cosi přibíl na dveře a od té doby tu už napořád máme tu správnou církev.

Lutherovy teze z 31. října 1517, které předložil k veřejnému rozhovoru, představovaly směšlý, ne-li přímo drze vedený útok mladého univerzitního učitele na zlořády v církvi. Podstatné bylo, že tento výpad mířil nejen proti vnější podobě nepatřičných jevů (vyvolal jej způsob a účel prodeje odpustků), ale dotýkal se samotné podstaty toho, co je posláním církve. V jejím jednání jde o evangelium Ježíše Krista, tedy základ víry, lásky a naděje, zprávu o vysvobození k životu každému, kdo věří.

Obsahem však požadavky Martina Luthera nebyly ničím do té doby neslýchaným. Měl „jen“ dost odvahy dát veřejně najevo respekt ke zvěsti svatých Písem Staré i Nové smlouvy a k učení církevních otců. Středověká církev to vše naoko rovněž uznávala, v praxi však dávno opustila. Úsilí mladého reformátora mířilo z akademického prostředí wittenberské univerzity, kde předložil svá stanoviska, do prostředí církve – společenství, které má právo věřit a žít jako společenství lidí Kristem povolanych. Evangelium, dobrá zpráva všemu světu, je jim svěřeno, aby mu uvěřili a dosvědčovali je každému, kdo má uši.

Dá se čekat, že za pět let se za shora zmíněnými hranicemi českého kulturního záhmenku bude pětisté výročí reformace připomínat velmi často, v sousedním Německu se nadto bude slavit, a to ve velkém stylu. Možná si toho všimnou i sdělovací prostředky v naší zemi a utrousí o tom tu a tam stručnou zprávu. Kdož ví. Vztah naší veřejnosti k událostem před půl tisíciletím se ani tím docela určitě nezmění. Myslím, že to nadále bude platit i o zmiňované už většině evangelických křesťanů.

Větší smysl než čekat na vzpomínky a oslavy, co nastanou za pět let, by mělo občas si vzpomenout, že v dějinách našeho světadílu už jednou církev získala pomoc uprostřed hluboké krize. Bylo jí dopřáno znovu najít svůj základ, znovu se soustředit na dobrou Boží zprávu, že je komu věřit a je proč žít. Uvěřit té dobré zprávě, oznamovat ji, poskytnout jí střechu nad hlavou – nestačili jsme to už pozapomenout? Jakou jinou příčinu než zapomenutí by mělo, když se církev pokládá za jakýsi střežený prostor k uchovávaní tzv. „tradic“ (ve skutečnosti zcela dávných zvyklostí, chirurgicky dokonale oddělených od současného myšlení i života)? Nebo postačí, když se společenství Kristových lidí přebuduje na pěstírnu hromadných zážitků blaženosti?

Martin Luther vyzval církev, aby se znovu opřela o evangelium Ježíše Krista, které je Boží moc a moudrost. Za hranicemi naší země si křesťané při pohledu na kalendář s datem 31. října mají proč na tu výzvu vzpomenout. Pojďme to třeba zkusit také – i bez kalendáře.

Jaroslav Vítek

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.11.	Ondřej Prikner	20 let
2.11.	Magdalena Pízová	30 let
9.11.	Marta Mottlová	72 let
11.11.	Eva Šimková	80 let
16.11.	Kornelie Křehlíková	84 let
18.11.	Miloslav Kužela	86 let
20.11.	Jana Kalábová	40 let
27.11.	Věra Kovářová	82 let
29.11.	Josef Matocha	78 let
30.11.	Milada Kelblová	90 let

Pokřtěni byli:

23.9. Elizabeth Gärtnerová,
nar.2012

Oddáni byli:

28.9. Veronika Turková a
Martin Holub
Vendula Příkaská a
René Mimochodek
Iva Doleželová a Lukáš Černý
6.10. Lucie Březková a Petr Janál
13.10. Lucie Šerá a Martin Čermák
27.10. Jiří Štika a Karla Petřivalská

Rozloučili jsme se:

27.8. Helena Kločková, nar.1926
12.10. Marie Kučerová, nar. 1922

Brno II

3.11.	Jana Vláčilová	78 let
7.11.	Dagmar Zakopalová	50 let
9.11.	Vratislav Mika	82 let
10.11.	Jiřina Folwarczná	85 let
11.11.	Vlastimila Petráňová	92 let
11.11.	Blahoslav Váňa	87 let
11.11.	Libuše Pokorná	87 let
11.11.	Miroslav Břenek	82 let
11.11.	Jaroslava Osvaldová	74 let
11.11.	Jakub Ryšavý	30 let
12.11.	Jakub Husák	72 let
12.11.	Milena Hebká	40 let
13.11.	Drahomíra Kafková	78 let
14.11.	Miluše Lahodová	71 let
15.11.	Miloslav Koutný	88 let
15.11.	Eva Melicharová	72 let
19.11.	Milada Wurmová	90 let
20.11.	Blanka Matyášová	89 let
21.11.	Bohuslava Krystíková	92 let
22.11.	Přemysl Prudil	70 let
24.11.	Marta Jakubcová	71 let

ŽILI MEZI NÁMI

Vzpomínka na Dagmar Zbytovskou

Se svou milou sestrou Dagmar – Daďkou, jak se u nás říkalo – jsem prožil společně celé dětství. Byla jen o rok mladší než já a náš bratr Petr přišel na svět až v našem mládí jako zvláštní obdarování. To znamená, že jsem se svou sestrou prošel všemi dětskými radostmi a hrami, ale také všelijakými dětskými touhami a zklamáními. Dagmar byla vždy jaksi vyrovnanější a cílevědomější. Věděla brzy, co chce a koho chce, např. od takových 13 let mého přítele a svého pozdějšího muže Boleslava Zbytovského, s nímž

pak prožila léta krásného manželství. Touto svou vyrovnaností a větší vyspělostí mě daleko předčila, poněvadž jsem začal brát rozum mnohem později.

Za druhé vděčně vzpomínám na její statečnost v nečekaně těžkých okolnostech. Pamatuji se, jak jsme jednou v dětství přišli k těžce nemocnému strýčkovi, který v bolestech nařikal. Já jsem se dal do pláče a utekl jsem ven do parku. Ale sestra se hned připojila k mamince v drobných službách nemocnému. Škoda, že později po zavření vysokých škol nacisty a založení vlastní rodiny nemohla medicínu, na niž byla již zapsána, dál studovat. Svoji statečnost projevila také v téměř neuvěřitelných příhodách na konci války.

A to třetí, a vlastně nejdůležitější, co bych v tuto chvíli zmínil, byla její osobní víra v Pána Ježíše Krista a jeho lásku k nám hříšným lidem. Dala jí výraz ve svých modlitbách, z nichž byly některé uveřejněny v knize Modlitby, vydané Kalichem v roce 2004. Vyrůstala ve věřící rodině, v obecnství brněnského sboru, v nedělní škole, v dorostu a ve sdružení. Z těch dob na ni vzpomíná celá řada přátel. Později se snažila aktivně pracovat v boskovickém sboru. K chvále Hospodina uplatňovala dar zpěvu, literární a výtvarné nadání. Zpívala ve sboru církevním i veřejném. U příležitosti devadesátin byla vydána její knížka „Juliska“ – zpracované vzpomínky na dětství a mládí naší babičky.

A tak máme být za co vděčni, když myslíme na její život. Na to, co rozdávala všude, kam přišla, neboť v pokoře věděla, od koho to přijala, a že si to nesmí nechat pro sebe. Rodina a její přátelé mají tu výsadu, že se mohou v životě orientovat podle jejího příkladu živé a účinné víry.

Jan Pokorný

DÍKY A PROSBY

Pane Bože, tebe chválíme.

Chválíme tě, Otče,

který jsi nám dal život,

který nám dáváš život,

chválíme tě, Kriste, který jsi přišel,

abychom mohli žít ve svobodě,

chválíme tě, Duchu svatý, který přicházíš,

abychom žili v pokoji.

Děkujeme, Pane, že můžeme přicházet i my k tobě

se svými radostmi, bolestmi, pochybnostmi, otázkami...

Děkujeme ti, že nás neodmítáš,

že naše otázky bereš vážně

a dáváš na ně odpověď,

Děkujeme, že dáváš našim životům cíl, a tak i smysl.

Duchu svatý, prosíme tě, abys při nás jednal

a dal nám i dnes slyšet slovo,

které ukáže směr pro naše příští kroky. Amen.

Vstupní modlitba, která zazněla při službách Božích v neděli 14. října ve sboru ČCE v Brně II.

Hudební nešpory v Červeném kostele

Listopadové hudební nešpory v Červeném kostele - jubilejní desátý ročník, nad kterým převzal záštitu hejtman Jihomoravského kraje pan Michal Hašek, se konají 4. listopadu 2012 v 19.30 hodin. Účinkují: Musica bellissima (Lucie Lukášová - barokní flétna, Eva Tornová - cembalo, Miloslav Študent - arcioutna). Program: „Slavné hudební rodiny“ (Scarlatti, Couperin, Bach). Biblické zamyšlení: Mgr. Olga Tydlitátová. Dobrovolné vstupné bude věnováno o. s. Naděje v Brně.

Instalace v Blahoslavově domě

V neděli 4. listopadu od 14.30 se v Blahoslavově domě budou konat služby Boží, při nichž bude bratrem seniorem Jiřím Gruberem uveden do služby v tomto sboru farář Martin Horák. Staršovstvo sboru srdečně zve k tomuto shromáždění.

Odpoledne křesťanské služby

V neděli 25. listopadu se koná ve 14.00 hodin na faře na Opletalově 6 odpoledne křesťanské služby. Přednášet bude církevní kantor Ladislav Moravetz. Všichni jste srdečně zváni k poslechu přednášky a ke vzájemnému rozhovoru při kávě a čaji. Pro ty, kteří nestihnou jít po kostele domů na oběd, nachystají sestry z křesťanské služby malé občerstvení. Těšíme se, že přijmou naše pozvání členové ze sboru Brno II, Židenic a Husovic.

Marie Melicharová

Šachy pro Diakonii

Všechny příznivce šachů, dobrého jídla a Diakonie ČCE srdečně zveme 17. listopadu do Blahoslavova domu. Pro ty, kdo hrají rádi šachy, tu bude připravena simultánní partie, při níž slovenský šachový velmistr Ján Markoš vyzve hned 30 hráčů současně, příznivci jídla budou moci ochutnávat domácí speciality členů našeho sboru. Výtěžek ze startovního i prodeje pochutin bude věnován na potřeby střediska Diakonie ČCE v Brně. Šachovou simultánkou si symbolicky připomeneme výročí sametové revoluce a jejího vítězství nad totalitním režimem. Proto přijďte a spojte síly s ostatními hráči, nedopřejme Jánovi Markošovi totální vítězství!

Neváhejte pozvat přátele, kolegy nebo spolužáky, hrát i jíst se bude, dokud budou síly! Praktické informace: registrace hráčů začne v 9 hodin, start šachové partie je plánován na 9.30. Startovné činí 200 Kč na osobu. Přihlášky zasílejte mailem na adresu sasa.hauserova@gmail.com, volejte do farní kanceláře sboru Brno II nebo sdělte osobně farářce Saše Hauserové.

Hudební špor aneb o naději

Nechte se pozvat na netradiční program složený převážně z písňové tvorby Igora Osvalda v podání hudebníků a zpěváků z řad mladších i starších členů sboru Brno II a jejich přátel i příznivců. Uskuteční se 25. 11. v Blahoslavově domě od 18 hodin.

Kavárnička v listopadu

středa od 15 hodin, Opletalova 6

7. 11. Nezapomínejme na své předky – film o Jiřím Třanovském

14.11. Studující konzervatoře

21.11. Poslech CD

28.11. Vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

Český Banát: Oáza klidu, kde se zastavil čas? Ne tak docela

Procházet se nedotčenou přírodou na úpatí rumunských Karpat. Nahlédnout do vlastní historie v cizím prostředí. Přenést se do první poloviny 19. století, kdy naši krajané opustili své domovy a vydali se s celými rodinami na samé hranice Rakousko-Uherské monarchie za pochybným slibem lepší budoucnosti. Odjet z moderního uspěchaného západního světa a odpočinout mezi skromnými chaloupkami a pracně obdělávanými políčky. Zrána pozdravit stařenku v květovaném šátku a vyslechnout si (s nostalgickou vzpomínkou na Babičku Boženy Němcové) její „Dejž to Pánbůh...“ A zvečera, až bude dobytek v chlévech a koně ve stájích, přihnout si s místními v hostinci na návsi domácí slivovice...

Takhle se prezentuje Banát. Takhle se formulují důvody, proč se právě tam vydat uprostřed léta, proč ve dnech dlouho očekávané dovolené opustit představu hotelů a pláží ve vyhlášených letoviscích a místo toho zabalit krosnu, spacák a karimatku a vydat se na cestu do Rumunska... A přesně to jsme udělali i my – uprostřed srpna, sedm statečných a jeden ještě statečnější, dvě auta, tři příručky o Banátu, jedna mapa. Přes Slovensko a Maďarsko, v Rumunsku jižně a jižně, přes Temešvár a Moldavu... skoro až tam, kde Dunaj tvoří přirozenou hranici se Srbskem. Pak ještě kolem děsivých, dávno nefungujících dolů po kamenité cestě serpentiniami do strmého kopce – a jsme u cíle. Tam leží vesnice Gerník, naše první staročeská zastávka.

A také naše první překvapení. Na návsi plno. Autobus. Auta. Před hospodou „U Švejka“ všechny stolečky obsazené, ozývají se boдрé výkřiky a hlasitý smích. Odkudsi zaznívá kytárka a falešné „U stáánkůůů, na levnou

kráásu..." Pryč, tohle není nic pro nás. Rychle zaparkovat, ještě rychleji potlačit nepříjemný pocit, že jsme se s našimi auty začlenili do tohoto davu turistů, a vyrazit vesnicí dál a dál, dokud nás neuchlácholí ticho a výhled skrz dřevěný plot do krajiny a ony skromné chaloupky a kostel a škola a... hospoda. Malá, jakoby skrčená před tím vším děním, zející prázdnotou. Svými dřevěnými vyviklanými lavicemi na zahrádce a suchým záchodem za domem patrně nevyhovuje turistické poptávce. Naštěstí pro nás. Konečně odpočinek po cestě. Srdečný hostinský vděčně roztáčí piva a rozlévá domácí kořalku...

Banát je skutečně krásný, skutečně vesnický lidový, skutečně jaksi původně vlastní, náš. Po dobře značených turistických značkách se člověk prosmýkne kolem rozpadlých rumunských salaší (svíraje v ruce silný klacek či pořádný kámen na obranu proti údajně nebezpečným psům), aby zakotvil v bezpečí jedné z vesnic nejznámějšího okruhu Gerník – Rovensko – Sv. Helena. Po cestě skutečně uvidí nádherné hory a rozkvetlé louky, v blízkosti vesnic široké lány polí a švestkové aleje. Doopravdy může složit hlavu u někoho z místních, který mu s laskavostí předloží „sármy“ (zelné závitky s masem), pořádně maštěné ovocné knedlíky či alespoň mamaliku (kukuřičnou kaši, tzv. „jídlo chudých“), který mu za drobný peníz prodá na cestu domácí bílý chléb a sýr a šípkovou marmeládu... Prohlédne si lidově zdobené kostelíčky a barevné štíty domků, ustoupí z cesty povozu s koňmi a stádu krav, shovívavě se usměje nad českými nápisy na náhrobcích (typu „Kdo vjeří ve mně, biť i umrel, žif bude na vjeki“) a možná se mu dokonce podaří zastihnout krojovaný průvod na „slavnost oltářů“ či jiný církevní svátek.

Ale byl by to velmi nepozorný turista, který by se spokojil s romantickým pozlátkem a odjel domů s harmonickým pocitem navštíveného ráje na zemi. Neuviděl by staré lidi na polích, kteří dřou od svítání do setmění, protože mladí dávno odešli „za štěstím“ do Čech. Nevšiml by si znechuceného pohledu ženy, která s odvrácenou tváří spěšně prochází kolem opilecky rozjívěného hloučku turistů. Nevyslechl by babičku, která se slzami v očích vypráví o své nemoci, pro kterou musí prodat dům a odjet k synovi kamsi k Plzni, kde by se měla na stará kolena naučit žít zcela novým, hrozivě jiným způsobem. Nezarazil by se nad úsměvnými (či zoufalými?) pokusy místních „podnikatelů“, kteří vybavují pekárnu televizí a hospodu počítačem s internetem, aby turistům nabídli to, od čeho si v podstatě odjeli odpočinout.

Ale dosti úvah – my jsme pokračovali skrz Banát. Zvykli jsme si, že si radost z místa nemůžeme uzurpovat pro sebe, všudypřítomní Češi nás přestali rušit od zážitku z krásných výhledů. Někam pěšky, jinam autem, přespat za vesnicí, ráno v ešusu čaj a kávu, a vyrazit dál a dál až k poslednímu cíli naší cesty – do Eibenthalu na festival. Plno. Stánky s pivem, klobásami a gulášem – jako doma. Jen navíc stolečky s výrobky místních dětí a žen. Přijely kapely z Česka (a to i takové legendy jako Mňága a Žďorp, Divokej Bill nebo Květy) a další autobusy plné turistů, pro které byla tato akce vlastně připravena...

Přirozeně – s turisty přišly nové možnosti tolik potřebného výtěžku, turisté přinesli peníze do бедných poměrů. Turisté jsou jedinou spásou budoucnosti Banátu – a zároveň zkázou jeho původnosti. Což je ve skutečnosti, jak jsme se nakonec všichni shodli, stále ta lepší varianta.

Má tedy cenu se do Banátu vypravit? Rozhodně ano – realita je zajímavá a velmi obohacující i přes to, že neodpovídá pohádkovým představám. Krásnou přírodu, lidovou architekturu a starobyle vesnický způsob života Banátu nikdo neodpáře. A chce-li jej někdo poznat v konturách, ve kterých bývá vykreslován, ať se vypraví co nejdříve... ať vyrazí zjara nebo na podzim, ne uprostřed léta. Ať se vyhne moderním ubytovnám a nabídne raději pomocnou ruku či prostě peníze (klidně české koruny, v Banátu se jimi běžně platí) za přespaní v některé z chalup. Dočká se starosvětského pohostinství, poslechne si příběhy z banátského života a ještě odejde s pocitem, že alespoň troškou pomohl tam, kde je to skutečně potřeba.

Lucie Prejzová

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

Armáda spásy v Brně

V pátek 5. října 2012 ve 20 hodin se sešlo asi 20 lidí v sále evangelického sboru v Židenicích na sborovém večeru. Pozvaným hostem byl ředitel Armády spásy Mgr. Pavel Kosorin, který nás přišel blíže seznámit s činností této organizace v Brně. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí, z nichž vyjímám:

Armáda spásy (AS) působí v Brně ve dvou objektech, a to pod názvem Centrum sociálních služeb Josefa Korbela na ulici Mlýnská (což je azylový dům pro jednotlivce) a na ulici Staňkova, kde je azylový dům pro rodiny s dětmi. Ten je výjimečný tím, že ho vedou pouze dva zaměstnanci (jeden sociální pracovník a jedna pečovatelka) a neposkytuje útočiště pouze matkám s dětmi, jak je to obvyklé, ale i otcům s dětmi a nejraději celým rozpadlým rodinám, které se snaží dát znovu dohromady.

AS v Brně působila už před válkou. Významným zakladatelem byl Josef Korbela, kterému se za jeho skvělou práci „odvděčila“ StB desetiletým uvězněním, a nebylo tedy divu, že po srpnové okupaci v roce 1968 emigroval. Činnost Armády spásy byla v roce 1992 obnovena na popud prezidenta Havla, který po 40 letech nuceného vyloučení ji dokázal docenit a zviditelnit. Přesto postavení AS v naší republice nelze srovnat např. s postavením v Americe, kde si společnost plně uvědomila její potřebnost a tudíž ji finančně podporuje řada lidí, včetně odkazů celého dědictví milionářů apod. U nás je také více finančních zdrojů, ale aby organizace „vyšla“, musí ředitel stále hledat sponzory a udržovat dobré vztahy se stávajícími donátory. A co za ty získané peníze Azylový dům na Mlýnské nabízí? To byl jeden z dotazů posluchačů. „Poskytujeme potřebné informace, důstojné přijetí, polévku, možnost se

vysprchovat, vyměnit své páchnoucí oblečení za čisté a večer ulehnout do čisté povlečené postele“ (a to za příspěvek 35 Kč!). Zdá se nám to jako ráj na zemi, ale naučit bezdomovce řádu, že se v noci spí a ráno vstává a jde se hledat práce a pak večer se člověk nekonfliktně sdílí s druhými. Lidé, kteří přicházejí, jsou zpravidla poznamenáni ztrátou sebeúcty a sebekontroly, a tak kromě zuboženého těla mají zuboženou i duši, která, jak řekl Pavel Kosorin, „už nedokáže odrážet nic z Boží nádhery.“ Právě ta vymizelá motivace o něco se snažit a mít k tomu vůli, je hlavním problémem většiny klientů. Pečující personál nabízí v individuálních rozhovorech možná východiska z krize. Je to velmi obtížná práce vyžadující trpělivost a optimismus (ten, kdo chce druhého vést, by měl být povinně optimista) avšak lze ji snáze zvládnout s pomocí osobní víry a modlitby. „Věřím, že prapříčina rozkladu člověka se děje v duchovní rovině, a to když se rozklícuje, je naděje na obnovu motivace k chuti žít“, řekl Pavel Kosorin.

On sám, původně směřující svou životní dráhu k režirování, když v roce 1989 uvěřil, začal se zajímat o práci „k Boží slávě“, a tu našel v roce 1992 právě v obnovené AS. Pustil se do studia teologie v Českých Budějovicích a v roce 2006 byl jmenován ředitelem AS v Brně. K jeho koníčkům patří jogging, který, jak jsme se dozvěděli, provozuje se svými dvěma chrtly (protože i oni se potřebují proběhnout). Radost mu dělá též literární tvorba. Vydal už postupně 13 knížek, z nichž tu poslední s názvem „Sláva vítězům, čest poraženým, aneb Ameriku objevili bezdomovci“ jsme měli možnost si v závěru večera zakoupit.

Dozvěděli jsme se též, že 31. Října ve 14 hodin proběhne v Brně, v prostorách Uměleckoprůmyslového muzea, oslava 20. výročí činnosti Armády spásy. Jistě tam zazní mnoho krásných slov z úst představitelů města a jiných, ale pak každý bude chvátat do svého, nikým nerušeného, domácího soukromí. Jak moc můžeme být vděční, že za nás 27 zaměstnanců AS v non stop provozu přijímá a řeší osudy nevábně vypadajících více než sta spoluobčanů a že je kam potřebné lidi poslat.

Poutavé vyprávění a řadu dotazů musela přerušit informace o času, protože náš host musel odjet vlakem do Adamova. Závěrečnou otázku si musíme odpovědět už každý sám: Čeho potřebného se chopíme my?

Jana Slámová

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

V úvodu schůze jsme vyslechli zprávu o průběhu říjnových nešpor, které se mimořádně vydařily jak účastí, tak programem (chlapecké pěvecké sbory z Litvy a Hradce Králové) i sbírkou pro středisko Diakonie v Myslibořicích. Dík

všem organizátorům i těm, kteří připravili občerstvení. Dále jsme dohodli vyhlášení sbírky na opravu varhan a téma adventního setkání křesťanské služby. Za člena sboru byl přijat bratr Petr Barteles. Byla schválena žádost divadla Na provázku o uvedení představení Betlém v Červeném kostele. Vyjádřili jsme se ke změnám církevního zřízení a navrhli staronové delegáty do seniorátního shromáždění Jeronýmovy jednoty. Byla svolána finanční i stavební komise. Pomalu končí výměna kanalizace a terénní úpravy na Pellicově v objemu cca 700 tis. Kč. Křesťanská služba pilně navštěvuje staré a nemocné členy sboru a stará se o pohoštění při různých akcích. Byl dohodnut program návštěvy celocírkevního kantora v neděli 24. listopadu. V prosinci čekáme vizitace členů synodní rady.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo vyslechlo informaci o pravidelných a mimořádných sborových setkáních konaných v měsíci říjnu (víkendový pobyt Nedělní školy v Osové Bitýšce, příprava konfirmandů a bohoslužby se slavností konfirmace). Věnovalo se přípravě plánovaných akcí (návštěva z partnerského sboru ve Vídni, instalace faráře, šachová simultánka, sborové odpoledne s deskovými hrami, první podzimní nešpor). Staršovstvo se dále mimo jiné zabývalo otázkou neúplného obsazení studentského bytu a schválilo návrh na nové uzavření pracovní smlouvy na úklidové práce v Blahoslavově domě.

Martin Horák

Brno-Židenice

Vedle kontroly úkolů a rozdělení služeb staršovstvo na své říjnové schůzi připravovalo program ve sboru pro nejbližší měsíce. — Jednomyslně doporučilo přijmout návrh synodní rady na změnu církevního zřízení ohledně úpravy funkčního období správních a jiných orgánů ČCE a připravilo návrhy pro nadcházející listopadový konvent. Dále navrhlo k volbě sestru Irenu Kašparovou za poslankyni a bratra Richarda Adámka za náhradníka do seniorátního shromáždění Jeronýmovy jednoty pro nadcházející období. — Staršovstvo odsouhlasilo konečný rozpočet pro opravu jižní fasády kostela a venkovního přístupu do suterénu modlitebny. Rovněž bylo informováno o průběhu administrativních příprav pro zřízení parkovacího místa před farou.

Libor Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 12.11.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
17:00 náboženství
17:00 dětský klub
19:00 příprava NŠ

Středa:

13:00 Diakonie
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi
18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených
dveří 1.11. a 15.11.
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře
17:00 třicátníci 11.11.

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 12.11.

Úterý:

13:00 Diakonie 13.11.,
27.11.
18:30 setkání střední
generace 6.11.
19:30 setkání střední
generace 13.11.,
20.11., 27.11.

Středa:

18:00 biblická hodina
19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí
17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka 3.11.,
17.11.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 8.11.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 11.11.

Brno – Židenice

Úterý:

16:00 BH pro děti
17:30 předkonfirmační
setkávání
19:00 setkávání
dvacátníků a třicátníků

Středa:

BH pro děti v Blansku
19:00 biblická hodina
v Blansku
19:30 staršovstvo 14.11.
19:00 Zpěvy a modlitby
Taizé 21.11.

Čtvrtek:

17:30 setkání mládeže
19:00 biblická hodina

Pátek:

Setkání sboru: 2.11.
rozhovor na téma:
Samofinancování církve

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v modlitebně
18:30 pěvecký sbor

Brno I**Brno II****Brno – Husovice****Brno – Židenice****4.11. 22. po sv. Trojici**

BK Marta Židková
 Opl. Marta Židková, *křest
 bigbeatové bohoslužby*
 Rch Jiří Šimsa
 ČK 19:30 Olga Tydlitátová
nešpory

BD Martin Horák
 Kuř A. Hauserová
 BD 14:30 J. Gruber,
 M. Horák, *instalace*

Hu Štěpán Hájek

Žd Pavel Kašpar, VP
 Bl Pavel Kašpar VP

ČK 19:30 Olga Tydlitátová
nešpory

11.11. 23. po sv. Trojici

BK Jiří Gruber
 ČK Jiří Gruber

BD A. Hauserová
 Tiš 10:30 Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Pavel Kašpar
 Bl Pavel Kašpar

18.11. 24. po sv. Trojici

BK Olga Tydlitátová
 ČK Olga Tydlitátová
 Rch Olga Tydlitátová

BD Martin Horák
 Tiš 10:30 A. Hauserová

Hu Filip Ženatý
 Ma Štěpán Hájek

Žd Marta Židková
 Bl Marta Židková

25.11. poslední v cír. roce

BK Jiří Gruber
 ČK Jiří Gruber
 Opl 14:00 odpoledne
*křesťanské služby, host
 Ladislav Moravetz*

BD A. Hauserová
 Tiš 10:30 Martin Horák

Hu Filip Ženatý

Žd Pavel Kašpar
 Bl Jan Asszonyi

2.12. 1. adventní

BK Jiří Gruber, VP
 ČK Jiří Gruber, VP
 Rch Jiří Gruber
 ČK 19:30 J. Gruber
nešpory

BD Martin Horák, VP
 Kuř A. Hauserová, VP
 Tiš 13:45 Hauserová, VP

Hu Štěpán Hájek, VP

Žd Pavel Kašpar, VP
 Bl Pavel Kašpar, VP

ČK 19:30 J. Gruber
nešpory

BK: Betlémský kostel v 8:30
 ČK: Červený kostel v 10:00
 Rch: Rychmanov v 14:15
 Opl: Sál Opletalova 6 v 10:00

BD: Blahoslavův dům v 9:00
 Kuř: Kuřim v 10:00
 Tiš: Tišnov

Hu: Netušilova 26 v 9:00
 Ma: Maloměřice, Borky 7
 DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
 Bl: Blansko v 14:00